

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1270/2020
12.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Драгана Аћимовића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ненада Сацаковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 128/18 од 28.01.2020. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 73/20 од 05.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2020. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ненада Сацаковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 128/18 од 28.01.2020. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 73/20 од 05.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину К 128/18 од 28.01.2020. године, поред осталог, окривљени АА, у ставу првом, оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања у трајању од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, сходно члану 264. ЗКП, окривљени АА обавезан је да суду, ОЈТ у Параћину и оштећеном ББ, надокнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем, као и на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ, ради остваривања имовинско правног захтева, сходно „члану 258. став 1. тачка 3) ЗКП“, упућен на парницу. што је погрешно означено, а заправо се ради о члану 258. став 3. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 73/20 од 05.06.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и Основног јавног тужиоца у Параћину и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ненад Садаковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде, у односу на окривљеног АА, а да у делу који се односи на окривљене ББ и ВВ, утврди да је повређен закон у њихову корист.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажним пресудама прекорачена оптужба, односно да је у конкретном случају повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде, на тај начин што је суд из чињеничног описа изреке осуђујућег дела пресуде, који се односи на окривљеног АА, изоставио део описа дат у тачки 1. оптужног акта – „...да је оштећени ББ замахнуо ка окривљеном, који је успео да ескивира ударац, одгурнувши га од себе...“ и „...када је ББ поново насрнуо на окривљеног...“.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд, оцењује неоснованим.

Сходно члану 420. став 1. ЗКП, суд није повредио објективни, а ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног, јер је део изостављеног описа на који бранилац указује у поднетом захтеву, био садржан у оптужби против окривљених ББ и ВВ, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, према овде окривљеном АА, за које су у истом овом предмету окривљени ББ и ВВ ослобођени оптужбе да су вршили насиље према окривљеном АА, то изостављање наведеног описа понашања ББ према окривљеном АА, не представља прекорачење оптужбе, јер је окривљени АА суштински оглашен кривим за идентичне радње које су му на терет стављене оптужним актом јавног тужиоца, док је изостављањем наведених делова из оптужног акта, суд исти уподобио са чињеничним стањем утврђеним у току поступка, на шта је суд и овлашћен, а да тим пре ако се одлучне чињенице тичу другог окривљеног лица и његовог поступања критичном приликом.

Како, дакле, у конкретном случају оптужба није прекорачена, јер се пресуда односи на лице које је оптужено и на дело које је предмет оптужбе у оптужном акту

јавног тужиоца, будући да су битна обележја бића кривичног дела остала иста и у оптужном акту и у изреци пресуде у делу који се односи на окривљеног АА, а чињенични опис је остао у границама чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, због којег је окривљени и оглашен кривим, то су по оцени овога суда неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Осим наведеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, образлажући наведену повреду, бранилац окривљеног заправо износи свој став да је окривљени АА у конкретном случају поступао у нужној одбрани, чиме суштински, као и осталим наводима захтева којима полемише са утврђеним чињеничним стањем у правноснажним пресудама, указује на погрешно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП).

Међутим, Врховни касациони суд се у оцену ових навода захтева за заштиту законитости није упуштао, обзиром да погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно повреда одредбе члана 440. ЗКП, не представља законски разлог, због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић